

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Ζητείται καμνηλιέρης με δίπλωμα κατάδυσης
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όλγα Πύρζα
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Ευάγγελος Κοφινάκος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Νατάσα Γκουτζικίδου
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γιάννης Κουτρούμπας
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Γιώργος Δ. Λεμπέσης
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ: Βασιλική Μαυρίδη
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ: Ράνια Μαυρομάτη

©Όλγα Πύρζα, Νοέμβριος 2025
©Lebee Publications, Νοέμβριος 2025

Έντυπη έκδοση ISBN: 978-618-87309-9-1
Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% οικολογικό χαρτί.

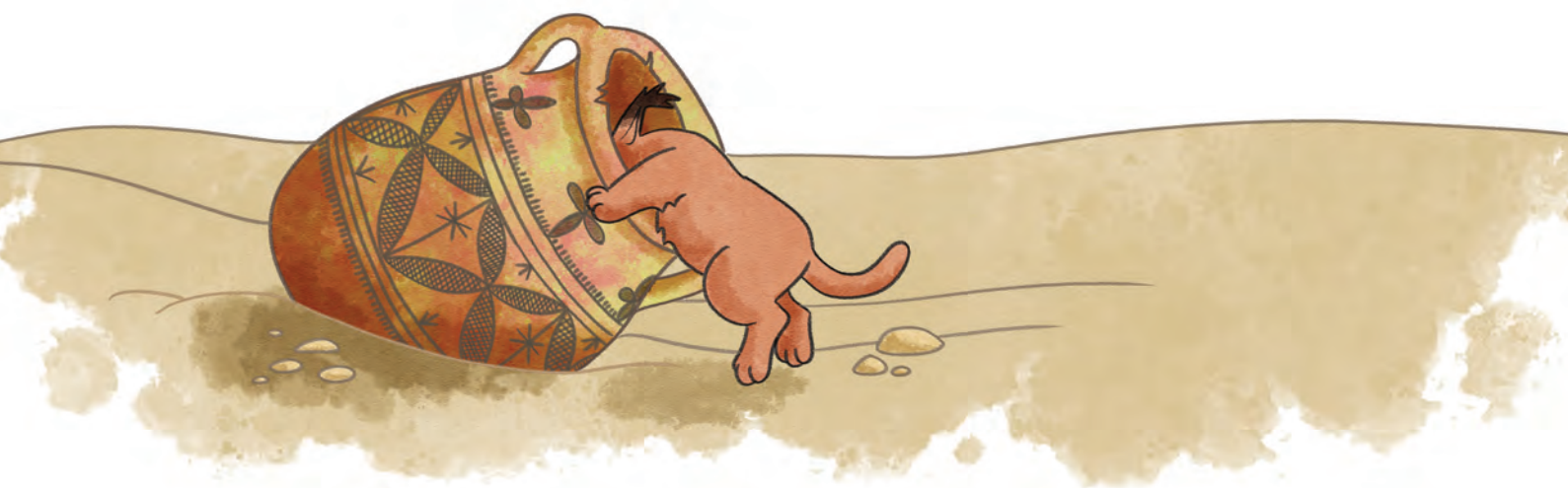
Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο ή αντιγραφή ή φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΚΑΜΗΛΙΕΡΗΣ ΜΕ ΔΙΠΛΩΜΑ ΚΑΤΑΔΥΣΗΣ

ΟΛΓΑ ΠΥΡΖΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΦΙΝΑΚΟΣ

Αφιερωμένο στον Ντίνο και τον Χρήστο,
τους δύο άντρες της ζωής μου,
που με κάνουν να χαμογελώ, ψιθυρίζοντας...
Δεν θα κλάψω ποτέ ξανά.

«Δεν θα γελάσω ποτέ ξανά!»

είπε κλαίγοντας η Νουρ και κρύφτηκε στην αγκαλιά του παππού της.

Πώς να παρηγορήσεις ένα δεκάχρονο παιδί που έχασε ξαφνικά
και τους δύο γονείς του;

*Πρέπει να βρω τον τρόπο να πείσω τη Νουρ ότι δεν θα είναι για πάντα
δυστυχισμένη και μάλιστα σύντομα. Δεν μου απομένει πολύς χρόνος ακόμη,
σκέφτηκε ο κύριος Ασίμ και έσφιξε στην αγκαλιά του το μικρόσωμο,
μελαχρινό κορίτσι. Έξω από το παράθυρο, ο ήλιος της ερήμου είχε αρχίσει
να χάνεται πίσω από τους αμμόλοφους της Σαχάρας.*

Ο κύριος Ασίμ ήταν ο τελευταίος καμηλιέρης της περιοχής. Στα νιάτα του ήταν ψηλός, ρωμαλέος και ατρόμητος. Οδηγούσε караβάνια μεταφέροντας αλάτι από την Ερυθρά Θάλασσα σε απομακρυσμένες περιοχές της Αιγύπτου, όπου ήταν δυσεύρετο. Το επάγγελμά του ήταν σκληρό και επικίνδυνο, ενώ είχε έρθει πολλές φορές αντιμέτωπος με αδίστακτους ληστές. Μάλιστα, σε κάποια επιδρομή, παραλίγο να χάσει τη ζωή του από μία σφαίρα που πέρασε ξυστά το κεφάλι του και του έκοψε το αυτί.

Όταν αργότερα τα σύγχρονα μέσα αντικατέστησαν τα караβάνια, άνοιξε με τον γιο του ένα μαγαζί στο ισόγειο του διώροφου σπιτιού τους που πουλούσε σέλλες, υποσάγματα και ζωοτροφές για οικόσιτα ζώα. Στο πίσω μέρος διατηρούσαν στάβλο με καμήλες για τους τουρίστες που ήθελαν να επισκεφτούν τις κοντινές οάσεις. Σε πολλά από αυτά τα ταξίδια έπαιρνε μαζί και την εγγονή του, μαθαίνοντάς της τα μυστικά των καμηλιέρηδων, ενώ τη συμβούλευε πώς να επιβιώνει στην αχανή Σαχάρα.

«...να τη σέβεσαι την καμήλα σου. Αυτή σε κρατάει ζωντανή. Αν θέλεις να επιζήσεις στην έρημο, κράτα σφιχτά το σκοινί που σε δένει μαζί της σαν να είναι αυτό το νήμα της ζωής σου» της έλεγε συνέχεια ο παππούς. «Ξέρεις πόσο θαυμαστά πλάσματα είναι οι καμήλες; Αντέχουν στις σκληρότερες συνθήκες της ερήμου και μπορούν να εντοπίσουν νερό ακόμη και σε απόσταση εκατό χιλιομέτρων. Πολλοί τις θεωρούν δύστροπες και πεισματάρες, αλλά να ξέρεις πως είναι πολύ παρεξηγημένες».

Η Νουρ ρουφούσε λαιμαργα κάθε λέξη του παππού. Διέθετε έμφυτη περιέργεια για μάθηση και ιδιαίτερη εξυπνάδα. Ήταν ένα χαρούμενο και ευαίσθητο παιδί κι όταν μία μέρα βρήκε στην έρημο ένα μικρό, ορφανό καρακάη¹, το πήρε αμέσως υπό την προστασία της. Από τότε ο παππούς συνήθιζε να τη φωνάζει «μικρό μου καρακάη» γιατί, όπως έλεγε, του έμοιαζε πολύ. Είχε κι εκείνη μεγάλα αμυγδαλωτά μάτια αλλά και τον χαρακτήρα του συγκεκριμένου αιλουροειδούς, το θάρρος και τη λαχτάρα του για ελευθερία.

Ο κύριος Ασίμ είχε μεγάλη αδυναμία στη μονάκριβη εγγονή του και περνούσαν αρκετό χρόνο μαζί. Κάθε απόγευμα, ανέβαιναν στην ταράτσα του σπιτιού τους και έμεναν εκεί μέχρι το ηλιοβασίλεμα. Έπαιζαν μανκάλα² και συζητούσαν τρώγοντας χουρμάδες. Αγαπημένη τους συνήθεια ήταν να βάζουν στοιχήματα για το καθετί.

¹ Είδος αιλουροειδούς της Αφρικής.

² Παραδοσιακό επιτραπέζιο παιχνίδι στρατηγικής.

«Πάμε στοίχημα ότι μπορώ να φτύσω το κουκούτσι
του χουρμά πιο μακριά από εσένα;»
«Πάμε στοίχημα ότι το καμηλάκι που θα γεννηθεί θα είναι θηλυκό;»
«Πάμε στοίχημα ποιανού η καμήλα θα φτάσει πιο γρήγορα
στην κορυφή του αμμόλοφου;»

Σε όλα τα στοιχήματα, ακόμη και στα πιο απλά, ο παππούς
δεν της χαριζόταν, ούτε έκανε τα στραβά μάτια
για να την αφήσει να τον κερδίσει. Ήθελε την εγγονή του μαχήτρια.
Έτσι, σιγά σιγά και μεθοδικά την αυτοπεποίθησή της,
σαν να γνώριζε πως σύντομα θα καλούνταν
να αποδείξει τη δύναμη που έκρυβε μέσα της.

Στους δυο τους άρεσε επίσης να μιλούν
για τα όνειρα και τις επιθυμίες τους.
Η Νουρ ήλάνευε τα βιβλία και ιδιαίτερα
εκείνα που είχαν θέμα τους ωκεανούς
και τη θαλάσσια ζωή.

Μια ζωή που ήταν πολύ διαφορετική
από τη δική της, εκείνη της ερήμου.

Ζήλευε τους δύτες που εξερευνούσαν τα βάθη των θαλασσών.
Γέμιζε το δωμάτιό της με ζωγραφιές από πολύχρωμα θαλάσσια
πλάσματα και καταγάλανους ωκεανούς.

Με τα πινέλα της έδινε χρώμα και μορφή στα όνειρά της.

Ευχόταν να μπορούσε να εξερευνήσει τον υποβρύχιο κόσμο
και να θαυμάσει κάποτε από κοντά τις ομορφιές του βυθού.

«Θέλω να ταξιδέψω μέχρι τα πέρατα της Γης!

Να εξερευνήσω τις θάλασσες και τους ωκεανούς.

Να δω από κοντά όλα τα υπέροχα
πλάσματα που κρύβονται εκεί»

έλεγε με βλέμμα ονειροπόλο.

Η Όλγα γεννήθηκε το 1977, στις Σέρρες. Παιδί μάζευε σκαθάκια και βατράκια, ενώ ονειρευόταν να ζήσει σε ένα ιστιοφόρο μελετώντας φάλαινες και δελφίνια. Ανέβαινε στα ψηλότερα δέντρα για να ανταμώσει τον ήλιο και τις νύχτες έψαχνε ύποπτες κινήσεις ανάμεσα στα αστέρια. Όταν μεγάλωσε, έγινε μοριακός βιολόγος.

Η επιθυμία της να επισκεφτεί διαφορετικά μέρη και να γνωρίσει τους πολιτισμούς του κόσμου, την ώθησε στο να μάθει πέντε ξένες γλώσσες και να ταξιδέψει σε μακρινές ηπείρους. Κάληπασε σε βουνά και δάση, καταδύθηκε σε ωκεανούς, κοθύμπησε με φαλινοκαρχαρίες, διέσχισε ερήμους με καμήλες και ζούγκλες με ελέφαντες, ώσπου αποφάσισε να πασπαλίζει τις αναμνήσεις της με φαντασία και να τις κάνει βιβλία για παιδιά.

Σήμερα ζει στις Σέρρες με την οικογένειά της και σχεδιάζουν μαζί την επόμενη περιπέτεια.

Ο Βαγγέλης γεννήθηκε το 1979 στο Βήτα του Κενταύρου, ακριβώς δίπλα από το Άλφα, όπως κοιτάς προς τον Αυγερινό δεξιά. Μια πολική αρκούδα τού έμαθε να ζωγραφίζει κι ένα καβούρι με τρεις δαγκάνες πώς να γράφει ιστορίες.

Όταν μεγάλωσε, άφησε το Βήτα του Κενταύρου και εγκαταστάθηκε μόνιμα στη Γη, καθότι αγάπησε ένα αστέρι και του υποσχέθηκε να ταξιδεύει μαζί του στο διάστημα. Εκείνο με τη σειρά του τού χάρισε ένα μικρότερο, που το ονόμασε Ράνια. Η πολική αρκούδα έγινε η νονά του και ο κάβουρας με τις τρεις δαγκάνες μοίρασε τις μπομπονιέρες.

Ο Βαγγέλης ζει τώρα με τα αστέρια του κάπου στην Ευρώπη και φτιάχνει εικόνες και ιστορίες για μικρά παιδιά, που τους αρέσει επίσης να ταξιδεύουν στον κόσμο των παραμυθιών.